

uitspraak

GERECHTSHOF DEN HAAG

Team Belastingrecht
meervoudige kamer
nummer BK-14/01374

Uitspraak van 26 juni 2015

in het geding tussen:

Belanghebbende,
en
de inspecteur van de Belastingdienst/kantoor Haaglanden, de Inspecteur,

op het hoger beroep van belanghebbende tegen de uitspraak van de rechtbank Den Haag van 29 juli 2014, nr. SGR 14/2091.

Bezwaar en beroep

1.1. Wegens verhaal van loonschade met betrekking tot een van haar werknemers heeft belanghebbende de Inspecteur verzocht om een compensatie in de gedifferentieerde premie WGA met ingang van het jaar 2012.

1.2. Bij beschikking heeft de Inspecteur de regresbreuk vastgesteld op 36/100 en beslist dat de met toepassing van die breuk te berekenen arbeidsongeschiktheidslast voor het jaar 2012 zal worden gehanteerd bij de vaststelling van de gedifferentieerde premie WGA met ingang van het jaar 2014.

1.3. Bij uitspraak op bezwaar heeft de Inspecteur de beschikking aangepast, in de zin dat de regresbreuk op 47/100 is vastgesteld, en voor het overige gehandhaafd.

1.4. Tegen de uitspraak van de Inspecteur heeft belanghebbende beroep bij de rechtbank ingesteld. Een griffierecht van € 328 is geheven.

1.5. De rechtbank heeft het beroep ongegrond verklaard.

Hoger beroep

2.1. Belanghebbende is van de uitspraak van de rechtbank in hoger beroep gekomen bij het Hof. Een griffierecht van € 493 is geheven.

2.2. De Inspecteur heeft een verweerschrift ingediend.

2.3. Partijen hebben ingestemd, belanghebbende bij brief van 27 januari 2015 en de Inspecteur bij brief van 16 februari 2015, met het zonder mondelinge behandeling afdoen van de zaak.

Feiten

3.1. In verband met het gedurende de arbeidsongeschiktheid van haar werknemer [redacted] doorbetalen van loon heeft belanghebbende regres uitgeoefend over de periode 30 juli 2008 tot en met 30 april 2010. In het jaar 2012 heeft zij een schadevergoeding van € 17.500 ontvangen.

3.2. Naar aanleiding van die vergoeding heeft belanghebbende de Inspecteur verzocht om compensatie in de gedifferentieerde premie WGA (Regeling werkhervatting gedeeltelijk arbeidsgeschikten) met ingang van het jaar 2012.

3.3. De Inspecteur heeft zowel bij de naar aanleiding van het verzoek gegeven beschikking als bij de uitspraak op bezwaar beslist dat de met toepassing van de regresbreuk te berekenen arbeidsongeschiktheidslast voor het jaar 2012 wordt gehanteerd bij de vaststelling van de gedifferentieerde premie WGA met ingang van het jaar 2014.

De rechtbank

4. De rechtbank heeft overwogen:

"(...)

Geschil

4. In geschil is of [de Inspecteur] terecht heeft beslist dat de ontvangst van de schadevergoeding door [belanghebbende] eerst van invloed kan zijn op de voor het jaar 2014 toe te passen gedifferentieerde premie WGA en niet, zoals [belanghebbende] stelt, op de voor het jaar 2012 toe te passen premie. De hoogte van de regresbreuk is tussen partijen niet in geschil.

5. [Belanghebbende] meent dat zij met ingang van het jaar 2012 recht heeft op verlaging van de gedifferentieerde premie WGA. Uit de wettekst leidt [belanghebbende] af dat compensatie dient te worden toegekend met ingang van het kalenderjaar waarin de schadevergoeding is ontvangen. Voorts neemt [belanghebbende] het standpunt in dat de arbeidsongeschiktheidslasten die zij heeft gehad voor betreffende werknemer feitelijk zijn geëindigd in 2010 en dat mede om die reden de regresbreuk moet worden gehanteerd bij de berekening van de arbeidsongeschiktheidslast voor het jaar 2010 welke wordt gebruikt voor de berekening van de gedifferentieerde premie WGA vanaf 2012.

6. [De Inspecteur] neemt met verwijzing naar de wettekst het standpunt in dat de door [belanghebbende] verzochte compensatie bij de vaststelling van de gedifferentieerde premie WGA dient te worden toegepast vanaf het jaar 2014, te weten twee jaar na ontvangst door [belanghebbende] van de uit hoofde van het loonregres verkregen schadevergoeding. De arbeidsongeschiktheidslast voor het jaar 2012 wordt berekend met inachtneming van de regresbreuk en deze zal vervolgens worden gehanteerd bij de berekening van de gedifferentieerde premie WGA vanaf het jaar 2014.

7. Voor het overige verwijst de rechtbank naar de gedingstukken.

Beoordeling van het geschil

8. Naar het oordeel van de rechtbank heeft [de Inspecteur] zich terecht op het standpunt ge-

steld dat de vastgestelde regresbreuk niet van invloed kan zijn op de vaststelling van de gedifferentieerde premie WGA voor het jaar 2012. Daartoe overweegt de rechtbank als volgt.

9. Artikel 2.11, tweede lid, van het Besluit Wet financiering sociale verzekeringen (Besluit Wfsv), luidt:

'2. Indien een schadevergoeding als bedoeld in artikel 107a, tweede lid, van Boek 6 van het Burgerlijk Wetboek dan wel een schadevergoeding op grond van een wettelijke regeling die daarmee naar aard en strekking overeenkomt, is ontvangen, wordt, op verzoek van de werkgever, bij de berekening van het individuele werkgeversrisicopercentage met ingang van het kalenderjaar waarin de schadevergoeding is ontvangen, gedurende een tijdvak van vijf jaren voor een arbeidsongeschiktheidsuitkering en gedurende een tijdvak van tien jaren voor een WGA-uitkering, het totaalbedrag, bedoeld in artikel 2.9, tweede lid, verminderd met een compensatiebedrag.'

10. In artikel 2.11, derde lid, van het Besluit Wfsv, is de wijze van vaststelling van het compensatiebedrag bepaald:

'3. Het compensatiebedrag, bedoeld in het tweede lid, wordt vastgesteld door het bedrag van de arbeidsongeschiktheidsuitkering of de WGA-uitkering aan de betrokken werknemer jaarlijks gedurende vijf jaar onderscheidenlijk tien jaar te vermenigvuldigen met het getal dat is verkregen door het bedrag van de schadevergoeding, bedoeld in het tweede lid, te delen door het loon over een tijdvak van 52 weken onderscheidenlijk 104 weken. Het getal, bedoeld in de eerste zin, bedraagt niet meer dan 1.'

11. Artikel 2.9, eerste en tweede lid, van het Besluit Wfsv, luiden:

'1. De opslag of korting, bedoeld in artikel 38, tweede lid, van de Wfsv, is voor alle werkgevers gelijk aan het individuele werkgeversrisicopercentage verminderd met het gemiddelde werkgeversrisicopercentage.

2. Het individuele werkgeversrisicopercentage, bedoeld in het eerste lid, wordt verkregen door de som van:

a. het totaalbedrag van de op grond van artikel 117 van de Wfsv, zoals dat luidde op de dag voor de inwerkingtreding van artikel IV, onderdeel G, van de Wet harmonisatie en vereenvoudiging socialezekerheidswetgeving, ten laste van de Arbeidsongeschiktheidskas komende aan de werkgever toe te rekenen arbeidsongeschiktheidsuitkeringen, die in het tweede kalenderjaar vóór het kalenderjaar waarvoor de premie wordt vastgesteld zijn betaald aan werknemers die bij het intreden van de arbeidsongeschiktheid op grond waarvan de in het zevende lid bedoelde arbeidsongeschiktheidsuitkeringen worden toegekend, in dienstbetrekking stonden tot een werkgever, en

b. het totaalbedrag van de op grond van artikel 117b van de Wfsv ten laste van de Werkherattingskas komende aan de werkgever toe te rekenen WGA-uitkeringen die in het tweede kalenderjaar vóór het kalenderjaar waarvoor de premie wordt vastgesteld zijn betaald aan werknemers die bij het intreden van de arbeidsongeschiktheid op grond waarvan de WGA-uitkeringen worden toegekend, in dienstbetrekking stonden tot een werkgever, te vermenigvuldigen met honderd en de uitkomst van deze berekening te delen door het ten laste van die werkgever komende gemiddelde premieplichtige loon per jaar, berekend over het tijdvak van vijf kalenderjaren, eindigend één jaar voor aanvang van het kalenderjaar waarvoor de premie wordt vastgesteld.'

12. Uit artikel 2.11, tweede lid, van het Besluit Wfsv volgt dat het totaalbedrag van de arbeidsongeschiktheidslasten van [belanghebbende] dient te worden verminderd met de door

haar uit hoofde van het loonregres ontvangen schadevergoeding. Deze vermindering vindt plaats in het kalenderjaar waarin [belanghebbende] de schadevergoeding heeft ontvangen, zijnde 2012. Echter, gelet op het bepaalde in artikel 2.9, tweede lid, van het Besluit Wfsv, wordt bij de berekening van het individuele werkgeversrisicopercentage, zijnde de gedifferentieerde premie WGA, voor het jaar 2012 rekening gehouden met de arbeidsongeschiktheidslasten van [belanghebbende] in 2010. Nu, anders dan [belanghebbende] meent, de ontvangst van een schadevergoeding in 2012 op basis van de wet niet leidt tot een vermindering van de arbeidsongeschiktheidslasten in 2010, is de ontvangst van een schadevergoeding in 2012, zoals [de Inspecteur] terecht heeft beslist, dan ook niet van invloed op de vaststelling van de gedifferentieerde premie WGA voor het jaar 2012.

13. Gelet op het voorgaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Proceskosten

14. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

(...)"

Nadere regelgeving

5.1. Artikel 2.11, eerste lid, van het Besluit Wfsv (Wet financiering sociale verzekeringen) luidt:

"Indien blijkt dat een arbeidsongeschiktheidsuitkering als bedoeld in artikel 2.9, tweede lid, onderdeel a, of een WGA-uitkering als bedoeld in artikel 2.9, tweede lid, onderdeel b, geheel of ten dele ten onrechte is toegekend, wordt bij de berekening van het individuele werkgeversrisicopercentage in het kalenderjaar waarin het besluit tot toekenning van de arbeidsongeschiktheidsuitkering of de WGA-uitkering wordt ingetrokken of herzien, het totaalbedrag, bedoeld in artikel 2.9, tweede lid, verminderd met een bedrag dat gelijk is aan het bedrag van de te veel betaalde arbeidsongeschiktheidsuitkering of WGA-uitkering."

5.2. De nota van toelichting bij het besluit van 19 juli 1997 (Besluit premiedifferentiatie WAO, Stb. 1997, 338) vermeldt:

"(...) Voor de bepaling van het werkgeversrisicopercentage, zowel van het individuele als het gemiddelde percentage, zijn de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen, die in jaar t-2 tot uitbetaling kwamen, bepalend, voor zover deze uitkeringen betreffen, waarvan de duur van vijf jaar nog niet is verstreken. De arbeidsongeschiktheidsuitkeringen betreffen bruto-uitkeringen inclusief vakantie-uitkering. Voor de berekening van het individuele werkgeversrisicopercentage worden de uitkeringslasten van de arbeidsongeschiktheidsuitkeringen bepaald op kasbasis. Alle lasten van de uitkeringen, die in jaar t-2 tot uitbetaling kwamen, worden dus meegenomen in het individuele werkgeversrisicopercentage. Hantering van een systeem op kasbasis sluit aan bij de uitkeringsadministratie van de uitvoeringsinstellingen. Een wijziging van de hoogte van de uitkering leidt op deze wijze over voorgaande jaren niet tot een aanpassing van het individuele werkgeversrisicopercentage, en dus van de gedifferentieerde premie. Het is evenwel mogelijk dat een uitkering met terugwerkende kracht wordt aangepast. De aanpassingen kunnen dan (mede) betrekking hebben op voorgaande jaren. Het kan daarbij gaan om een herziening van de hoogte van de uitkering met terugwerkende kracht, een toekenning van een uitkering met terugwerkende kracht dan wel de situatie dat een uitkering achteraf ten onrechte blijkt te zijn vastgesteld. De vraag rijst dan op welke wijze binnen het

systeem van premiedifferentiatie met dergelijke herzieningen moet worden omgegaan. Hierbij is ook de verhouding met eigenrisicodragers van belang. Dergelijke herzieningen leiden bij eigenrisicodragers tot een restitutie aan dan wel een nabetaling van de eigenrisicodragers. Indien in een systeem van premiedifferentiatie met een individuele premie in het geheel geen rekening zou worden gehouden met bovengenoemde aanpassingen van uitkeringen zou een niet te rechtvaardigen onderscheid ontstaan tussen eigenrisicodragers en niet-eigenrisicodragers. Zonder nadere regelgeving zouden aanpassingen van uitkeringen niet in alle gevallen doorwerken in de gedifferentieerde premie. Teneinde te bewerkstelligen dat alle aanpassingen worden meegenomen in het systeem van premiedifferentiatie is het volgende bepaald. Indien een uitkering in een bepaald jaar met terugwerkende kracht wordt aangepast (herziening, toekenning dan wel intrekking) wordt het totale bedrag van de aanpassing over alle relevante voorgaande jaren in mindering gebracht dan wel opgeteld bij de toegerekende arbeidsongeschiktheidslasten van de desbetreffende werkgever. Toerekening vindt, conform het kasbasissysteem, plaats aan het jaar waarin de aanpassing is doorgevoerd. Een werkgever ziet dit dus vanwege de systematiek van premiedifferentiatie pas na twee jaren terug in zijn gedifferentieerde premie. Een voorbeeld moge dit verduidelijken. Stel een werknemer krijgt in jaar t te horen dat in jaar t-3 ten onrechte is vastgesteld dat hij geen recht op een arbeidsongeschiktheidsuitkering had. In jaar t ontvangt hij alsnog de uitkering over de jaren t-3 tot en met t-1. Daarnaast krijgt hij normaal in het jaar t een uitkering. Voor de gedifferentieerde premie van de werkgever in het jaar t+2 wordt de uitkeringslast van jaar t gewoon meegenomen in zijn totale arbeidsongeschiktheidslast. Daarnaast wordt het totale bedrag van de uitkeringen over de jaren t-3 tot en met t-1 bij deze last opgeteld. De werkgever krijgt dus in jaar t+2 eenmalig een hogere gedifferentieerde premie. Dit is ook terecht, want de uitkering is ten onrechte niet meegenomen in zijn arbeidsongeschiktheidslast in de drie jaren voorafgaand aan t+2. Deze systematiek sluit volledig aan bij het kasbasissysteem. De feitelijk uitbetaalde uitkeringslast wordt in het jaar dat deze is uitgekeerd ten laste gebracht van de arbeidsongeschiktheidslast van de werkgever. (...)"

5.3. De in die toelichting gegeven aanwijzingen gelden ook waar het gaat om de (berekening van de) gedifferentieerde premie WGA. Uit de nota van toelichting bij het besluit van 9 juli 2007 (Besluit tot wijziging van het Besluit Wfsv in verband met de premiedifferentiatie voor de Werkhervattingskas vanaf 2008 (...), Stb. 2007, 279) blijkt: "De systematiek van de premiedifferentiatie WGA is in hoge mate gebaseerd op die van de WAO. Ook de systematiek voor de jaren na 2007 verschilt in essentie niet van die voor 2007".

Geschil en standpunten

6.1. In hoger beroep houdt partijen het antwoord op de vraag verdeeld, net als voor de rechtbank, of met ingang van het jaar 2012, zoals belanghebbende bepleit, dan wel met ingang van het jaar 2014, zoals de Inspecteur bepleit, het recht bestaat op verlaging van de gedifferentieerde premie WGA.

6.2. Voor de standpunten van partijen verwijst het Hof naar de gedingstukken.

Beoordeling

7.1. De rechtbank heeft met juistheid geoordeeld dat het beroep ongegrond is. Met de Inspecteur is het Hof van oordeel dat uit de door de rechtbank en de hiervoor in onderdeel 5.1 aangehaalde regelgeving, hoe weerbarstig ook geformuleerd, niet anders is af te leiden, gelet ook op doel en strekking van de regelgeving (zie onderdeel 5.2 hiervoor), dan dat een compensatiebedrag in mindering komt op de uitkeringslasten die twee jaren later doorwerken in de vast te stellen gedifferentieerde premie WGA. De toepassing van artikel 2.9, tweede lid, van het Besluit Wfsv brengt mee dat met de schadevergoeding - die immers is ontvangen in het jaar 2012 en dus ook, ingevolge artikel 2.11, tweede lid, van het Besluit Wfsv, met ingang van dat jaar in mindering komt op de "arbeidsongeschiktheidslasten" - eerst bij de vaststelling van het individuele werkgeverspercentage, dat is de gedifferentieerde premie WGA, voor het jaar 2014 rekening wordt gehouden.

7.2. Het Hof concludeert dat het hoger beroep ongegrond is.

Proceskosten

Het Hof ziet geen reden een partij te veroordelen in de proceskosten.

Beslissing

Het Gerechtshof bevestigt de uitspraak van de rechtbank.

De uitspraak is vastgesteld door mrs. U.E. Tromp, J.T. Sanders en E.M. Vrouwenfelder, in tegenwoordigheid van de griffier mr. L. van den Bogerd. De beslissing is op 26 juni 2015 in het openbaar uitgesproken.

aangetekend aan
partijen verzonden:

26 JUNI 2015

Voor afschrift,
De Griffier van het Gerechtshof
te Den Haag